

Πολιτικοί επικήδεις

Του Κώστα Ιορδανίδη

Η επέτειος των τριάντα εννέα χρόνων από την ίδρυση του ΠΑΣΟΚ υπήρξε η πιστοποίηση του θανάτου ενός «σοσιαλιστικού κινήματος» που ίδρυσε ο Ανδρέας Παπανδρέου και εσφράγισε με την πολιτική του τα χρόνια της μεταπολιτεύσεως. Ο σημερινός ηγέτης και οι προηγούμενοι πρόεδροι του ΠΑΣΟΚ –οι κ. Ευάγγελος Βενιζέλος, Γιώργος Παπανδρέου και Κώστας Σημίτης– εκφώνησαν απλώς τους επικήδεις λόγους.

Κάποιοι εξέλαβαν τη δημόσια αυτοκριτική και τους υπαινιγμούς εναντίον αλλήλων ως πιστοποίηση πολιτικής ωριμότητας, ως παράδειγμα δημοκρατικού διαλόγου. Δεν θα αμφισβητήσουμε την κρίση

τους. Διερωτώμεθα απλώς πόσοι όντως άκουσαν τις εμβριθείς τοποθετήσεις των ηγετών του ΠΑΣΟΚ, που η εκτενής δημοσιογραφική τους κάλυψη οφείλεται αποκλειστικώς σε επαγγελματική ευσυνειδησία.

Νοσταλούν ορισμένοι τη διακυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που αφού αυθαιρέτως βαναύσως επί σειράν ετών, κατέλυσε κάθε έννοια ιεραρχίας, διασπάθισε δάνειο χρήμα και εισροές από την Ευρωπαϊκή Ένωση, οδήγησε την Ελλάδα στη χρεοκοπία και τελικώς συνολόγησε λύση με τους δανειστές, με αποτέλεσμα να βυθισθεί η χώρα στην ύφεση, στην ανεργία στη βίαιη συντριβή της με-

σαίας τάξεως.

Αντιληπτή η νοσταλγία όλων εκείνων, που η διοίκηση του ΠΑΣΟΚ συνέπεσε με τα «καλύτερά τους χρόνια», αλλά η ρέμβη δεν δημιουργεί προϋποθέσεις υπερκεράσεως του

ταίι άσκηση διανοητική, και αναντίστοιχη με τη διαμορφούμενη πολιτική πραγματικότητα, όπως αυτή αποτυπώνεται τουλάχιστον στις διάφορες δημοσκοπήσεις. Η κεντροαριστερά όπως την εννοεί ο

κ. Βενιζέλος μπορεί να ελπίζει ότι θα προσελκύσει κάποιους από τους μεταλλαχθέντες σοσιαλιστές που εψήφισαν τον κ. Σαμαρά, και όχι τη Νέα Δημοκρατία, από τον φόβο της κατисχύσεως του ΣΥΡΙΖΑ στις τελευταίες εκλογές. Ίσως να ελπίζει και σε κάποιους δυσαρεστημένους της ΔΗΜΑΡ, μετά την αποχώρησή της από την κυβέρνηση συνεργασία. Αλλά αυτό δεν συγκροτεί δυναμική κόμματος εξουσίας, είναι τακτικισμός επιβιώσεως στην εθνική πολιτική σκηνή.

Το ΠΑΣΟΚ ολοκλήρωσε τον κύκλο του, αφού κυριάρχησε επί σαράντα περίπου χρόνια, αλλά η κληρονομία του –στην

πρώτη αρχέγονη της μορφής της– είναι παρούσα με τον ΣΥΡΙΖΑ. Δύσκολο να το αποδεχθούν οι εναπομείναντες οπαδοί του.

Θα υπάρχουν ασφαλώς κάποιοι παρασυρθέντες από το κλίμα που δημιουργείται σε συνάξεις ατόμων με κοινό παρελθόν και αμχανία για τα όσα διαδραματίζονται εκτός της αιθούσης, που πιθανόν και προς στιγμήν να διερωτήθηκαν «Ανερχόμεθα;». Αλλά ασφαλώς οι πλέον ψυχραιμοί θα παρατήρησαν «Αντιθέτως, πίπτομεν», για να θυμηθούμε τον Ιούλιο Βερν, στις έξοχες εκείνες μεταφράσεις του παρελθόντος. Δυστυχώς η παρατήρηση δεν ισχύει μόνον για το ΠΑΣΟΚ.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

σημερινού προβλήματος. Δεν κατέρρευσε απλώς το οικοδόμημα της πλαστής ευμερίας, έχουν εκριζωθεί απολύτως και οι συνθήκες που το είχαν δημιουργήσει, σε επίπεδο παγκόσμιο.

Οραματίζεται ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ κ. Βενιζέλος την αναδημιουργία της κεντροαριστεράς. Μά-

κ. Βενιζέλος, ύστερα από διαδοχικές μεταλλάξεις εξέπεσε σχήμα άνευ περιεχομένου.

Αυτό που διασώζει το ΠΑΣΟΚ τη δεδομένη συγκυρία είναι η συμμετοχή του κ. Βενιζέλου στην κυβέρνηση, η δυνατότητα εξυπηρετήσεως διαφόρων συμφερόντων. Επαναφέροντας το ΠΑΣΟΚ

Η ΑΥΓΗ

Μπαμ ηκούσθη στον αέρα...

Πάικος Βασίλης

Η «διαρροή» η προελθούσα εκ του Μεγάρου Μαξίμου έβγαζε μάτι. Ως προς την προέλευση, ως προς το μήνυμα, ως προς τη στόχευσή της. Ότι και καλά ο Σαμαράς, αν τον παραστριμώξει η τρόικα ζητώντας νέα μέτρα, είναι αποφασισμένος να προσφύγει σε εκλογές. Διότι, ως γνωστόν, ο πρωθυπουργός δεν σπκώνει μύγα στο σπαθί του. Άσε που είναι έτοιμος να θυσιάσει τα μεγαλεία του προκειμένου να υπερασπιστεί τα δίκαια του λαού.

Τώρα πώς κάποιοι πήραν στα σοβαρά την περί ης ο λόγος «διαρροή», και την αναπαρήγαγαν κίολας, δίκως να την εμπλουτίσουν με την πλάκα που της αξίζει, είναι πραγματικά ν' απορεί κανείς...

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι επικοινωνιακοί φωστήρες του Μαξίμου επιχειρούν να εμφανίσουν τον Αντώνη Σαμαρά ως τον αποφασιστικό και αποφασισμένο πρωθυπουργό, ως τον ηγέτη του τσαμπουκά. Επί του προκειμένου, όμως, τα πιάσανε τα λεφτά τους. Όταν και οι πέτρες γνωρίζουν πως, από τον Ιούνιο του 2012, έχει καταπιεί αμάσπτες όλες τις αξιώσεις της τρόικας, και τις πιο ακραίες, και τις πιο παράλογες, και τις πιο δηλητηριώδεις. Κι ότι έφτασε στο σημείο να ζητήσει –δημόσια– συγγνώμη από τη Μέρκελ για τον πρότερο «αντιμνημονιακό» του βίο, μ' εκείνο το αλυσμόντο «ουδείς αναμάρτητος».

Ότι θάρθουν και νέα μέτρα δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία. Όπως έρχονται και ξανάρχονται με κάθε επίσκεψη της τρόικας. Μόνο που μας τα παρουσιάζουν ως παλιά ή ως παραλλαγή ή συνέχεια κάποιων παλιών. Επιχειρούν κάθε φορά να μας πείσουν πως «νέα μέτρα» θα ήταν μόνο η περαιτέρω οριζόντια περικοπή μισθών και συντάξεων. Κι όχι τα χιλιάδες άλλα «συμπληρωματικά», που κι αυτά περιορίζουν ασφυκτικά το εισόδημα των πολιτών και εξαθλιώνουν τη ζωή τους. Ε, λοιπόν, εκτός συγκλονιστικού απροόπτου, κάπως έτσι θα γίνει και τώρα.

Το τελευταίο που θα μπορούσε να περιμένει κανείς από τον Σαμαρά, τον συγκεκριμένο Σαμαρά, τον δοκιμασμένο, είναι να προβάλει αντίσταση και να το εννοεί. Πολύ λιγότερο να προσφύγει σ' εκλογές, όπου θα παίξει κορώνα – γράμματα την εξουσία. Ούτε ο ίδιος θα το ρισκάρει, αλλά ούτε και θα του το επέτρεπαν η Μέρκελ και οι άλλοι. Το εφιαλτικό προηγούμενο της αποκοτιάς του Γιώργου Παπανδρέου με το δημοψήφισμα, δεν είναι και τόσο μακρινό ώστε να χίσει λησμονηθεί...

Η άλλη «διαρροή», από το Μαξίμου επίσης, αυτή που «προβλέπει» τριπλές εκλογές τον Μάιο του 2014, έχει έρεισμα. Πρόκειται για σενάριο με λογική αξιοπιστία. Πράγματι ο Αντώνης Σαμαράς κρατά το ενδεχόμενο στους σχεδιασμούς του. Άλλωστε, απ' ό,τι φημολογείται, και η περίφημη (και πολυαναμενόμενη...) «προγραμματική συμφωνία» της συγκυβέρνησης Ν.Δ. - ΠΑΣΟΚ με ορίζοντα τις ευρωεκλογές καταρτίζεται. Εάν πάνε «καλά» τα πράγματα έως τότε, είναι φυσικό να προσδοκά ο πρωθυπουργός πως η τριπλή κάλη θα μπορούσε να τον διασώσει. Με την έννοια πως μέρος της λαϊκής δυσάρεσκείας μπορεί να κατευθυνθεί προς την ευρωκάλη, καθώς και σ' εκείνη των αυτοδιοικητικών εκλογών (όσο κι αν τις τελευταίες επιχειρεί με νύχια και με δόντια να τις αποχρωματίσει). Κι έτσι να μείνει, όσο γίνεται, «καθαρή» για λογαριασμό του η κάλη των εθνικών εκλογών.

Το σενάριο μπορεί πράγματι να έχει βάση υπό τρεις προϋποθέσεις. Πρώτα - πρώτα τα δεδομένα της εποχής (δημοσκοπικά και άλλα) να μην είναι τελείως αποθαρρυντικά για τη Ν.Δ. Να φαίνεται ότι μπορεί να το παλέψει με πιθανότητες. Δεύτερον να μην προβάλουν ανελαστικό βέτο οι εκπρόσωποι των δανειστών. Και τρίτον να... έχουν αντέξει ως τότε ο Σαμαράς κι ο Βενιζέλος. Να μην έχουν εν τω μεταξύ καταρρεύσει εξ αιτίας ενός -διόλου απίθανου- «τυχαίου ατυχήματος».

Και ύστερα ο σχεδιασμός των τριπλών εκλογών βασίζεται στην ελπίδα των κυβερνώντων πως η λαϊκή δυσάρεσκεία μπορεί να «ελεγχθεί», δρομολογούμενη προς τις δύο σχετικά ανώδυνες κάληδες. Εάν όμως τον προσεχή Μάιο –όπως διόλου δεν αποκλείεται– δεν έχουμε να κάνουμε με λαϊκή δυσάρεσκεία αλλά με λαϊκή οργή, τότε δεν τους σώζει τίποτα. Όχι τρεις, ούτε χίλιες δεκατρείς κάληδες...

ΤΑ ΝΕΑ

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ

Η διαδοχική παρουσία των Αντώνη Σαμαρά και Βαγγέλη Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη με αφορμή τα εγκαίνια της Διεθνούς Εκθεσης είναι μία ευκαιρία για την κυβέρνηση: στο ξεκίνημα της νέας πολιτικής περιόδου – και ενόψει της άφιξης της τρόικας – οφείλουν να στείλουν καθαρά μηνύματα στους πολίτες.

Πρώτον, η προσπάθεια για δημοσιονομική εξυγίανση δεν είναι δυνατόν να σταματήσει ούτε στιγμή: μπορεί η χώρα να βρίσκεται κοντά στη δημιουργία πρωτογενούς πλεονάσματος, αλλά αυτό συμβαίνει επειδή το Δημόσιο εξακολουθεί σε σημαντικό βαθμό να μην πληρώνει τους εγχώριους πιστωτές του.

Δεύτερον, ότι η Ελλάδα απέχει ακόμα από το σημείο όπου θα υπάρχει «πίτα» προς αναδιανομή. Τα όσα ακούγονται τις τελευταίες ημέρες για «κοινωνικό μέρισμα» είναι πολύ πρόωρα και ιδιαίτερος επισφαλής. Θα ήταν δε πολιτική καταστροφή για την κυβέρνηση να δώσει υποσχέσεις για

παροχές τις οποίες δεν θα μπορέσει να εκπληρώσει.

Με τη σειρά τους οι πολίτες, οι οποίοι υποβάλλονται σε πολύ μεγάλες θυσίες, περιμένουν από τους κυβερνώντες καθαρές θέσεις.

Πρώτον, ότι θα γίνει σκληρή διαπραγμάτευση με την τρόικα με στόχο να μη συνεχιστούν τα λάθη του παρελθόντος, όπως η παράδειγμα η υπέρμετρη φορολόγηση του πετρελαίου θέρμανσης. Δεύτερον, ότι θα παρουσιαστεί ένας οδικός χάρτης για την έξοδο από την κρίση και την επιστροφή στην ανάπτυξη. Η κοινωνία έχει φτάσει στα όριά της και επιβάλλεται να ακούσει ότι όλα αυτά έχουν ημερομηνία λήξης.

Είναι προφανές ότι με τις γερμανικές εκλογές σε εκκρεμότητα, είναι πολύ δύσκολο για την κυβερνητική ηγεσία να ανοίξει τα χαρτιά της. Ωστόσο η κοινωνία περιμένει να λάβει τα σωστά μηνύματα: η πολιτική και η οικονομία είναι η διαχείριση του κλίματος!